

Същия денъ султанътъ мина презъ пазаря да види какъ живѣятъ поданицитѣ му. Стигна до дѣдо Османовото дюкянче. Гледа — беднотия, нѣмотия.

Отиде си султанътъ, поржча да заколятъ тлѣста гжска, напълни я съ жълтици, прати я на една фурна и поржча на фурнажията, като се опече, да я отнесе на дѣда Османа.

Опечи се гжската, отнеси му я фурнаджията. Гледа дѣдо Османъ, чуди се и мае — кога е ялъ печена гжска.

— Слушай, — казва той на фурнажията, — колко хлѣба ще ми дадешъ, ако ти продамъ гжската?

— Десеть, — отвръща фурнажията.

— Добре. Дай десеть хлѣба, вземи гжската.

Грабва дѣдо Османъ десеть хлѣба, отниси ги дома и цѣла седмица не отваря дюкяна. Има си хлѣбъ човѣкътъ, стои дома, яде хлѣбъ и пуши си луличката.

Следъ нѣкое време ето ти го пакъ иде султанътъ. Дѣдо Османъ пакъ не го познава.

— Ти още ли си бедень, дѣдо Османе? — пита зачудено султанътъ.

— Е, че... чорбаджи, тъй рекълъ Аллахъ — бедень съмъ.

— Ами чухъ, че си получилъ печена гжска, — попита престорено султанътъ.

— Тъй и тъй... — рече дѣдо Османъ, — продадохъ я за десеть хлѣба. За мене ли е печена гжска!

Султанътъ постоя, почака, дожалѣ му за стареца. Издебна го и, безъ да види дѣдо Османъ, напълни съ жълтици джобоветѣ на старата му антерия, закачена задъ вратата. Па си отиде бързо.

— Поне сега, — мислѣше си султанътъ — ще забогатѣ този човѣчецъ.

